

La música de carrer i el túnel del temps

NÚRIA VILLENA TUDELA

Dissabte al matí al Barri Vell de Girona. M'apropo a un caixer automàtic per autoatracar-me abans de començar a gastar de manera més o menys innecessària. Uns instants de cua i ja sóc davant la meravellosa esclotxa. Quina operació vull fer? De quin compte? Número secret...

Mentre premo la pantalleta, un home de mitjana edat toca, abstret, una guitarra assegut a l'esgló de l'entitat financera. Davant seu, una gorra o objecte similiar amb funció recaptatòria.

Sense voler, començo a desxifrar el que ell cantusseja amb tons justos. I sento que no m'és desconegut, sinó agradablement familiar en la llunyania.

«Ella era la reina de las aves

Y yo le puse cara de ratón

Me desabrochó algo que no sabes

Y me comió el corazón, chup,chup, chup...»

Desitja comprovant? Com...? Ah, el tiquet.... No, no en «desitjo» (si és que es pot dir així...) Plego somrient els bitllets a la cartera, em giro lentament cap a l'home i li etzibo meravellada: «Extremoduro?!»

Amb expressió simpàtica, i sense parar de cantar, em diu que sí amb el cap, com saludant-me. Ens acabem de reconèixer com dos éssers una mica estranys.

«Y su calor es como el sol

En una cama fría en una noche de un invierno

Y su calor es como el sol

Me levanto a mediodía, hace ya noches que no duermo...»

Feia potser quinze anys que havia oblidat l'existència de Robe Iniesta i companyia. Què se'n deu haver fet d'aquell grup de rock que cultivava tant de romanticisme brutal i rebeldia quinquè? Però recordo perfectament aquella tornada de Carabanchel, La Modelo, Herrera de la Mancha, Cáceres II, Alcalá-Meco, Puerto de Santa María...

I com carai vaig anar a parar aleshores a aquella música? De cop i volta, un garbuix de ciutats, feines i parelles se'm confonen al disc dur mental, i veig que hi hauré de posar una mica d'ordre.

Ves per on, gràcies a un músic de carrer m'he tornat a trobar Extremoduro precisament aquí, dissabte al matí al Barri Vell de Girona, davant d'aquesta noble institució... Quin Spotify et regala, inesperadament, una invitació així a recórrer el túnel del teu temps?